

ЕДЕЛВАЙСЧЕТА

Хубава е Пиринъ-планина. Чудни сж нейнитѣ многобройни езера. Омайни сж високитѣ ѝ до небето върхове. Неизбродими сж вѣковнитѣ ѝ гори. Кристално бистри сж многобройнитѣ ѝ рѣки и поточета. Страшни сж непристѣпнитѣ ѝ пропасти и скали. Чудно красиви сж нейнитѣ полянки съ аленитѣ и сладки ягоди. Хубава е Пиринъ-планина, всичко въ нея е отъ хубаво по-хубаво, но най-хубави сж чуднитѣ ѝ цвѣтя еделвайсчета — планинскитѣ звездички.

Мамѣше ни Пирина съ своитѣ хубости, но еделвайсчетата ни привличаха като магнити. И тръгнахме за еделвайсчета. Поведе ни дѣдо Вельо, старъ планинецъ, израстналъ въ Пирина, който познава планината като петѣтъ прѣста на ржката си. Познава всѣко кѣтче изъ Пирина и за всѣка полянка, за всѣка урва и скала знае той по нѣкоя история, по нѣкоя чудна легенда.

Вървѣхме. Следъ дълго пухтене изъ стрѣмнинитѣ, достигнахме до чуднитѣ скали и пропасти, върху които грѣха звездичкитѣ — еделвайсчета. Планинскиятъ вѣтъръ повѣваше и отдалече виждахме какъ чуднитѣ цвѣтенца клатѣха главички, сякашъ ни се заканваха.

Седнахме да починемъ и съберемъ сили, та да можемъ да достигнемъ до цвѣтенцата.

Седнахме, а дѣдо Вельо ни разказа:

— Преди хиляди години нашата хубава земя била нападната отъ страшенъ и грозенъ неприятель. Това било отдавна и името на тия страшни врагове не се помни вече. Помнятъ се и до днесъ, обаче, тѣхнитѣ лоши дѣла, грознитѣ имъ варварства. Избивали тѣ де кого срещнѣли,